

„Absolutně netuším, jestli to bude fungovat,“ přiznala se dívka, když zapínala podivnou kulovitou krabičku velkým bílým tlačítkem.

„Co mám teď dělat?“ nevěděla si rady dívka a posadila se na velký bílý gauč.

„Prostě začni mluvit,“ pobídl ji její spolusedící.

„Tak fajn,“ odkašlala si.

„Jmenuji se Maya Smithová. Kdyby se nedochoval obraz, mám tmavě hnědé dlouhé kudrnaté vlasy, hnědé oči, úzký nos a výraznou pusou. Měřím asi 180 geografů, což je v přepočtu asi 160 centimetrů.“

Teď se zase ozval druhý účastník celého natáčení: „Já jsem Richard Smith. Jsem brácha tady May. Je mi patnáct, mám taky tmavě hnědé kudrnaté vlasy, avšak široký nos. Měřím 200 geografů, to je metr osmdesát. Špatně se mi shánějí boty,“ přiznal se a jeho sestra se zasmála.

„Jen tak mimochodem, geografie jsou další jednotky délky, které byly vyhlášeny v roce 2029. Měly původně sloužit jako vedlejší, ale lidi si na ně zvykli,“ objasnila situaci Maya.

„Napsal jsem si pár otázek, které bychom mohli přečíst a vysvětlit.“

„Tohle to je prý magická krabička. Vědci mají beta verzi pro cestování časem. Ne však pro lidi. Tak obyvatelům planety Země předali toto, ať něco natočí nebo řeknou,“ vysvětlila sestra a celou dobu měla v očích nadšené ohníčky.“

„Moje ségra je vždy tak trochu zapálená do věci. Tak fajn, první otázka: Jak se jmenují vaši kamarádi?“

„Já mám hodně kamarádů! Třeba Manaara Aydin. Její rodina se z Turecka. Myslím, že se sem přestěhovali v roce 2020. To ještě nebyla na světě. Pak mám ještě jednu kamarádku. Jmenuje se Thea Truuns. Po velkých záplavách v roce 2022 na pobřeží Nizozemska moře zaplavilo její dům. Její rodiče se obávali krize a další záplavy, proto odcestovali sem,“ začala vyprávět velice zaujatě Maya. A kdyby jí bratr nezastavil, mlela by dál.

„Hele, já chci taky říct své kamarády, Mayo! Takže, můj kámoš se jmenuje Vezio Mona, je z jihu Itálie. Taky povodně. Stejní starostliví rodiče.“

„Za to může ta teplota. Roztávají ledovce. Hladina oceánů stoupá,“ zvažněla najednou Maya.

„Kdybychom se to neučili, absolutně bys neměla páru, co to je,“ vysmál se jí do obličeje její bratr. Dala mu malou ránu do ramene.

„Jseš strašněj bratr, víš o tom?“

„Samozřejmě.“

„Jaká je druhá otázka?“

„Kde jsme se narodili?“

„V Anglii, samozřejmě, nebo máme alespoň anglická jména. Naši rodiče pocházeli z Penzance. V Anglii byly povodně v roce 2020. Všechny domy to smetlo, jako domeček z karet. Penzance, většina Nizozemí a pobřeží Itálie už jsou jako Atlantida. Všechno je ponořené pod vodu.“

„Jak trávíte prázdniny?“

„Já ráda sportuju. S Manaaraneou a Theou hrajeme volejbal. Míče už jsou velmi staré, asi z roku 2015, tehdy se ještě vyráběly umělé potahy. Přírodní jsou taky fajn, ale není to ono. Někdy si na jednu hodinu hraní vyčkáme třeba tři měsíce. Tělocvična je vždy zabraná, lidé už totiž nemají šanci jak běhat.“

„Osvětlím to. V naší době už je nebezpečné chodit jen tak po ulici. Moc vysoká teplota. Momentálně jsme v domě, který je uzavřen ochrannou vrstvou čehosi. Je to něco jako vzduch, teda až na to, že je ten plyn jedovatý a inkubační doba trvá zhruba sedmdesát let.“

„Pokud chceme někam jet, musíme si zaplatit autobus s ochranným systémem.“

„Na co ty autobusy vůbec jezdí?“

„Nevím, zásoby ropy už nám došly v roce 2021. Pravděpodobně nějakým biopalivem, které už více neničí životní prostředí.“

„Stejně budeme pěkně v háji, i když už dál neničíme životní prostředí. Za chvíli už budeme mít degenerované plíce z tohoto uměle vytvořeného plynu. Ledovce dále tají a do ovzduší se furt uvolňují ty svinstva oxidu uhličitého.“

„Teď si zase hraješ na chytrého ty.“

„Já si na něj nehraju. Já jím jsem.“

„Každopádně náš za chvíli čeká vypojení. Umělý plyn se musí dodat do celého světa, takže na chvíli vypojí dodávku plynu. Musíme si vzít plynové masky, trvá to zhruba deset minut.“

„Už to začíná.“

Celý proces probíhal rychle. Světlo se obarvilo na červenou, všude se psalo o nasazení masek, že už za tři minuty začíná vypojení.

„Dej to sem!“

„Dej mi tu masku!“

„Proč?“

„Protože ta druhá netěsní. Uteče mi plyn!“

„Cože?“

O pět minut později už jeden z nich ležel na podlaze. Bylo to naprosto normální věc, že lidi umírali. Rodina tělo vzala a hodila ho na zem. Za chvíli se rozletělo jako prach vstříc obloze.

V obyčejný den vypojení zemřelo něco kolem půl milionu osob. Všechny z nich se rozložily na prach a tančily v oxidu uhličitém.

„Podívej, co jsem našla!“ prohlásila třináctiletá školačka a vytáhla z krabice nějakou kulovitou krabičku. Ihned k ní přiběhla její kamarádka a vyrvala jí tu podivnou věc z ruky. Obě dvě si všimly velkého bílého tlačítka.

„Tohle bychom neměly dělat,“ obávala se nálezkyně.

„Nebuď labuť, co se může stát?“ zasmála se její kamarádka a zmáčknula tlačítko. Před nimi se na bílé stěně objevil obraz.

„Absolutně netuším, jestli to bude fungovat. Co mám teď dělat?“

„Prostě začni mluvit.“

„Tak fajn.“

Eliška Hamerníková 3TB